

Arrest

nr. 95 604 van 22 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (verzoeker) en X (verzoekster), die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CAMERLYNCK, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing van verzoeker geeft de feiten als volgt weer:

"U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Guzara (een district in de provincie Herat) afkomstig te zijn. U bent een Pashtoen van etnische origine en liep zes jaar school in Herat. Vervolgens bent u naar Kabul verhuisd waar u naar de militaire school ging. Nadien studeerde u drie jaar aan de militaire universiteit. In 1348 (1969) beëindigde u uw studies. In dat jaar bent u ook gehuwd met (...). U keerde terug naar Herat waar u vervolgens bij het Afghaanse leger actief was. In 1354 (1975) bent u opnieuw naar Kabul verhuisd. Na de revolutie ging u aan de slag bij het Ministerie van Defensie. U werd er het hoofd van de afdeling Transport en Logistiek. Tot 1365 (1986) bleef u bij het Ministerie actief. U gaf vervolgens uw militaire activiteiten op. U werd de burgemeester van Herat en was tevens het hoofd van de grenzen van de provincie Herat. In 1371 (1992), met het einde van de regering Najibullah en de machtsovername door de mujaheddin, verloor u uw functies. U woonde tot 1373 (1994) in de stad Herat. U verbleef vervolgens in Kabul en soms in Guzara, waar u gronden en boomgaarden heeft. Met de komst van de Taliban keerde u naar Herat terug. U leefde hoofdzakelijk ondergedoken, af en toe ook

in het district Shindand waar uw zussen woonden. Met het aantreden van de regering Karzai bent u zich in Herat actief beginnen inzetten voor de vrede, de mensenrechten en de rechten van de vrouwen. Dit was niet naar de zin van de lokale machthebber Ismail Khan. In aqrab 1386 (oktober/november 2007) ontsnapte u aan een moordpoging, toen u aan de poort van uw huis een vriend uitliet. U besliste toen Afghanistan een eerste keer te ontvluchten met uw gezin. Jullie gingen naar India waar u een asielaanvraag indiende. In maart 2009 weigerde het UNHCR te New Delhi u de vluchtelingenstatus toe te kennen. In oktober 2009 zijn jullie naar Herat teruggekeerd. Verscheidene van uw intellectuele medestanders werden inmiddels vermoord: u noemt het districtshoofd van Guzara, het hoofd van de lokale shura en de schoonbroer van uw broer. Op 27 djedi 1388 (17/01/2010) was u op bezoek bij uw dochter. U kreeg er het nieuws dat gewapende personen, die naar u op zoek waren, een huiszoeking bij uw broer hadden gedaan. Zij hadden uw neef geslagen. U vreesde voor uw veiligheid en enkele dagen later bent u naar Iran vertrokken. In Mashad nam u een eerste vlucht naar Turkije. In Istanbul nam u een tweede vlucht die u naar een onbekende bestemming bracht. Met de auto bent u vervolgens naar België gekomen. Op 11/02/2010 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg u asiel aan. Uw vrouw kwam later aan in België. Zij heeft op 23/06/2010 een asielaanvraag ingediend. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een paspoort, een stemkaart, acht foto's, vier brieven, een militair boekje, drie begrafenisaankondigingen en een tijdschrift neer."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.2. De bestreden beslissing van verzoeker stelt dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beslissing berust op volgende gronden:

"In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door Ismail Khan en zijn mannen (CGVS 20/6/12 Gholam p.6). Uw vrees bij terugkeer baseert u op de incidenten die u en uw echtgenote naar India en Europa deden vluchten. De vervolgingsfeiten die de kern van uw asielrelaas uitmaken zouden voortvloeien uit uw activiteiten in de tribale shura. Uw verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan niets te maken heeft met uw politieke verleden, bevestigt u op het Commissariaat-generaal. U stelt dat u voor u met de shura bezig was geen problemen heeft ondervonden (Vragenlijst Gholam p.2; CGVS 10/1/11 Gholam p.11; CGVS 20/6/12 Gholam p.8). Ook uit uw relaas, waaruit o.m. blijkt dat u jarenlang in Afghanistan zonder noemenswaardige problemen heeft geleefd, moet begrepen worden dat u aan uw hooggeplaatste functies, die u tot zo'n dertig jaar geleden bekleedde, geen gegronde vrees op vervolging ontleent. Wat betreft de problemen tengevolge uw werk voor de 'shura' dient vooreerst opgemerkt te worden dat u op basis van deze problemen reeds asiel heeft aangevraagd bij het UNHCR in India (CGVS 10/1/11 Gholam p.8; CGVS 20/6/12 Gholam p.5). Het onderzoek naar uw vrees voor vervolging door het UNHCR in India gaf evenwel geen aanleiding tot de toekenning van een beschermingsstatuut. Dit is een eerste belangrijke vaststelling in de beoordeling van uw asielaanvraag. Daarnaast dient door het Commissariaat-generaal te worden vastgesteld dat er zowel aan uw activiteiten bij de shura als aan de vervolging die u aan deze activiteiten ontleent geen geloof kan worden gehecht. Zo moeten uw bevreemdende verklaringen over de tribale shura en haar doeleinden aangekaart worden. U beweert dat u samen met gelijkgestemden een tribale raad oprichtte ter verdediging van de vrouwenrechten en de vrede en ter bestrijding van de drugshandel en corruptie in Afghanistan. Eerst beweert u dat deze raad in het eerste of tweede jaar van Karzai's regime (2002 of 2003) opgericht werd (CGVS 20/6/12 Gholam p.2). Als u evenwel later met de uitspraak van uw vrouw geconfronteerd werd dat deze shura slechts zo'n jaar voor het incident dat jullie richting India dreef (eind 2007) opgericht werd, laat u uw eerder verklaring vallen en sluit u zich bij haar aan. Ongeveer een jaar voordien werd het officieel opgericht, hoewel de vrijdenkers die de raad uitmaakten ook voordien reeds actief waren, klinkt het nu (CGVS 20/6/12 Gholam p.8). Dit is zeer opmerkelijk. Dat u zich slechts zeer moeilijk zou herinneren dat u vijf dan wel één jaar voor deze organisatie actief bent geweest, is weinig aannemelijk. Hoewel verder uit uw verklaring enerzijds blijkt dat u samen met gelijkgestemden meerdere jaren in officieuze of officiële vorm actief was in het bestrijden van een gamma aan onrecht dat u in Afghanistan tegen de borst stuitte, slaagt u er anderzijds geenszins in te verduidelijken hoe jullie dit onrecht dan wel bestreden. U vertelt dat jullie door middel van gesprekken corruptie, drugshandel en andere kromtrekkingen van de maatschappij trachtten te verhelpen. U moet echter toegeven dat uw raad er niet in slaagde iets te realiseren. U zou niet de kans hebben gekregen uw doelen uit te werken, zo zegt u. Ondanks jullie onvermogen enige realisatie te bekomen, kan men verwachten dat uw raad doorheen jaren van gesprekken en vergaderingen talrijke praktische ideeën ('oplossingen', zoals uw

vrouw het noemt) voor het aangewezen onrecht heeft verkregen. Dit blijkt niet het geval. Als er bijvoorbeeld doorgevraagd wordt naar uw doelen inzake vrouwenrechten, stelt u dat jullie gelijkheid tussen man en vrouw nastreefden. Als specifieke maatregelen die uw raad in gedachten had om deze gelijkheid te bekomen, poneert u als voornaamste maatregel het vervangen van de overheidsbeambten door jonge mensen die deze rechten begrijpen. Dat deze maatregel het voornaamste is dat uw raad in die jaren heeft weten te bedenken inzake een van jullie voornaamste strijdpunten, namelijk vrouwenrechten, is zeer merkwaardig en roept twijfels op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen dienaangaande (CGVS 20/6/12 Rahima p.2,3; CGVS 10/1/11 Rahima p.5; CGVS 10/1/11 Gholam p.7; CGVS 20/6/12 Gholam p.2). Uw raad, zo zegt u, zou bestaan hebben uit personen met invloed in de stam en de maatschappij. Dat deze invloedrijke personen in de ongeveer vier jaar dat ze actief waren niet alleen niets hebben kunnen realiseren in hun strijd tegen geweld tegen vrouwen, drugshandel of corruptie, maar zelfs ondanks geregelde vergaderingen geen werkbare oplossingen voor de problemen hebben kunnen bedenken, klinkt dermate onwaarschijnlijk in de oren dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande de tribale shura verder ondermijnd wordt. Meer nog dan het bestaan van de raad op zich dient haar bestaan als reden voor de vervolging die u zou gekend hebben in vraag te worden gesteld. Aangezien zowel u als uw vrouw bevestigen dat de raad jarenlang niets verwezenlijkte, mag het verbazen dat Ismail Khan er een dermate grote bedreiging in zag dat hij de leden ervan in 2007 opeens massaal trachtte uit te moorden. Hiermee geconfronteerd beweert u dat Ismail Khan vreesde dat jullie groep een ernstige bedreiging zou vormen. U bedoelt daarmee dat hij bang was dat jullie een belangrijke rol zouden kunnen spelen bij de verkiezingen. Erop gewezen dat uw problemen evenwel na de verkiezingen van 2005 begonnen, beweert u dat het kwam doordat jullie plannen hadden om een kandidaat af te vaardigen voor de nationale parlementsverkiezingen (van 2010). Dat de leden van uw shura in 2007 ernstig gevisieerd werden omdat jullie een kandidaat voor de parlementsverkiezingen van drie jaar later naar voor zouden schuiven, klinkt weinig aannemelijk (CGVS 10/1/11 Gholam p.7; CGVS 20/6/12 Gholam p.2-3; CGVS 10/1/11 Rahima p.5). Gezien uw verklaringen kan uw stelling dat u omwille van de raad waarvan u deel uitmaakte een dergelijke bedreiging vormden voor Ismail Khan dat hij u naar het leven zou staan, verder betwijfeld te worden. Daarnaast dienen er ook een aantal tegenstrijdigheden en merkwaardigheden opgemerkt te worden in jullie verklaringen omtrent de aanslagen die jullie in Afghanistan te verduren zouden hebben gekregen. Zo beweert u dat de gast die u de avond dat u beschoten werd uitgeleide deed 'Mohammad Usman' was terwijl uw vrouw stelt dat hij 'Nisar Ahmad' heette (CGVS 20/6/12 Gholam p. 7,8; CGVS 20/6/12 Rahima p.4). Ook is opmerkelijk. Het zou immers kunnen aangenomen worden dat jullie zich zouden herinneren welke bezoeker samen bij u was op het moment dat jullie een schietpartij te verwerken kregen. Voorts verklaart u dat u het document dat u voorlegt en dat verwijst naar de stand van zaken in het onderzoek naar de aanslag tegen u, zelf bekwam tijdens de maand dat u voor uw vlucht naar India ondergedoken leefde in uw huis in Herat. In werkelijkheid echter dateert de brief van 9/11/1386 of 29 januari 2008, toen u volgens uw verklaringen in India verbleef (CGVS 10/1/11 Gholam p.5; dhs p.3,7). Ook mag het verbazen dat het nieuws dat u beschoten werd volgens uw verklaringen op de radio en televisiezenders uitgezonden werd, maar dat jullie niet weten of het nieuws ook in kranten is verschenen (CGVS 20/6/12 Rahima p.2). Daar u slechts korte tijd later naar India bent getrokken om er omwille van de moordpoging asiel aan te vragen, zou men verwachten dat u zich over de mogelijks voorhanden zijnde bewijsstukken zou informeren. Verder bent u ook tegenstrijdig over de wijze waarop u de inval op het huis in Ziarat Jah vernam. Waar u tijdens het eerste gehoor zegt dat u dit voorval heeft vernomen doordat uw neef het u de volgende dag kwam zeggen (omdat er geen telefonische verbinding in het dorp was die het toeliet u te bellen), stelt u tijdens het tweede gehoor dat uw neef u reeds de dag zelf telefonisch inlichtte (CGVS 10/1/11 Gholam p.9; CGVS 20/6/12 Gholam p.7). Ook dit is zeer merkwaardig. Ook leggen u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen af over uw verblijfplaats direct na de inval. Uw vrouw beweert dat u met haar zo'n vier à vijf dagen bij uw dochter verbleef die dicht bij de vrijdagsmoskee woont, terwijl u beweert dat u die dagen in het huis van uw andere dochter in de wijk Jade Mahbas doorbracht (CGVS 20/6/12 Rahima p.5; CGVS 20/6/12 Gholam p.4). Bovenstaande vaststellingen en de vaststelling dat het UNHCR u op basis van deze problemen geen asiel toekende, doen besluiten dat u uw vrees voor vervolging tengevolge uw activiteiten voor de genoemde raad allerm minst aannemelijk heeft gemaakt. Deze vaststelling roept eveneens ernstige twijfels op bij de geloofwaardigheid van uw problemen na terugkeer naar Afghanistan, die immers eveneens het gevolg zouden zijn van uw activiteiten voor deze raad. Het mag in dit verband overigens eveneens verbazen dat u niet kan vertellen hoeveel tijd na uw terugkeer naar Afghanistan het huis werd aangevallen (CGVS 20/6/12 Gholam p.4). Evenzeer is het merkwaardig dat u niet weet tegen welk huis de bomaanslag die uw vrouw deed vluchten gericht was. U moet het erop houden dat uw vrouw toen bij een van haar verwanten, zussen of dochters was (CGVS 20/6/12 Gholam p.6). Tot slot is het ook eigenaardig dat u het incident waarbij uw vrouw door onbekenden achtervolgd werd geheel verkeerd in de tijd situeert. Uw vrouw beweert dat het incident gebeurde onmiddellijk na de aanval op u, toen u ondergedoken leefde voor uw vlucht naar India. U

daarentegen gelooft dat uw vrouw achterna gezeten werd meer dan twee jaar later, toen u al naar Europa vertrokken was (CGVS 20/6/12 Gholam p.6; CGVS 20/6/12 Rahima p.2). Dit is bijzonder merkwaardig. Bovenstaande tegenstrijdigheden en eigenaardigheden verhinderen geloof te hechten aan de vervolgingsfeiten die u en uw echtgenote in Afghanistan gekend zouden hebben. Daar u zich op deze feiten baseert om uw terugkeervrees te staven, wordt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven er ernstig door geschaad. Het geloof in uw asielmotieven wordt verder ondermijnd door uw terugkeer uit India. Uit uw interesse in uw asielprocedure in India en uw terugkeer naar Afghanistan spreekt immers allerm minst de grote vrees voor uw leven waarvan u op het Commissariaat-generaal getuigt. Dat u naar India vluchtte omdat uw leven in gevaar was, laat zich immers allerm minst afleiden uit uw verlangen asiel te verkrijgen in India. Het blijkt immers dat zowel u als uw vrouw het raden hebben naar de redenen van het afwijzen van uw asielaanvraag door het UNHCR. U diende evenmin beroep in tegen de beslissing van het UNHCR. U beweert daarentegen dat u de beslissing gewoon niet opvolgde, u was toch reeds van plan naar Afghanistan terug te keren, zo zegt u. U meende immers dat de situatie in Afghanistan verbeterd was. U, die in staat was om zich onder andere door contacten met het thuisfront te informeren over de situatie in Herat, zou het niet mogen zijn ontgaan dat de Ismail Khan twee jaar na uw vlucht nog steeds minister in de nationale regering was en dat zijn macht in Herat onveranderd was gebleven (CGVS 20/6/12 Rahima p.4; CGVS 20/6/12 Gholam p.5,6; CGVS 10/1/11 Gholam p.2,6). Gezien de aard van de aangevoerde motieven, nl. een vrees voor vervolging ten aanzien van de warlord wiens naam synoniem staat aan Herat, staat uw vrijwillige terugkeer naar Herat volstrekt haaks op de verklaarde asielmotieven. De geloofwaardigheid van uw asielmotieven wordt door uw houding ten overstaan van uw asielaanvraag in India en uw terugkeer naar de stad Herat verder aangetast. Bovenstaande opmerkingen leiden tot de conclusie dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Het is eveneens belangrijk op te merken dat uw gedrag blijk geeft van een gebrek aan medewerking in de asielprocedure. Tot drie keer toe trachtte het Commissariaat-generaal zonder succes uw toestemming te bekomen om uw asieldossier van India in te kijken. Op een aangetekende zending van 12 januari 2011 heeft u niet gereageerd. Op 4 maart 2011 werd u uitgenodigd op het Commissariaat-generaal. U werd nogmaals verzocht toelating te geven om uw dossier van India in te kijken. U verklaarde evenwel uitdrukkelijk dat u die toestemming niet wenst te geven. Ook tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal herhaalde u uw weigering. Dit gebrek aan medewerking roept ernstige vragen op. De redenen die u opgeeft om uw gebrek aan medewerking te verklaren, overtuigen bovendien niet. U schrijft immers in uw brief aan het Commissariaat-generaal dat u tijdens uw gehoor in Delhi namen van partijcollega's heeft genoemd en dat u wilt vermijden dat de Belgische autoriteiten op de hoogte worden gebracht van de aanwezigheid van sommige van deze personen in Europa en elders. Dit is weinig ernstig. Waar u het in uw brief over partijcollega's in Europa en elders heeft, vertelt u bovendien in uw tweede gehoor dat u geen toestemming kan geven omwille van uw neven in Afghanistan, waarmee u samenwerkte (CGVS 20/6/12 Gholam p.5). Het feit dat u weigert informatie vrij te geven die cruciaal kan zijn in de beoordeling van uw nood aan bescherming, is onverenigbaar met de plicht van de asielzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen. Tot slot dient er nog op gewezen te worden dat uw verklaringen over uw reisweg eveneens weinig aannemelijk zijn. Zo kent u de bestemming van het door u genomen vliegtuig niet. Ook weet u niet of het valse paspoort waarmee u tot België reisde Afghaans was. U heeft geen idee van de naam die u in het paspoort had. Over de kleur komt u niet verder dan te zeggen dat u denkt dat het bordeaux was. Voorts verklaart u dat het paspoort steeds in handen van de smokkelaar zou zijn gebleven. Gezien de strenge veiligheidsmaatregelen die op internationale luchthavens gehanteerd worden, is het allerm minst geloofwaardig dat de smokkelaar te allen tijde de documenten bij zich hield, zoals u beweert (CGVS 10/1/11 Gholam p.5-6). Dat u geen aannemelijke verklaringen weet af te leggen over de door u genomen reisweg en de documenten die u ervoor gebruikte, doet ernstig twijfelen aan de wijze waarop u tot België reisde. Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat er aan uw asielmotieven geen geloof kan worden gehecht. De vluchtelingenstatus moet u derhalve geweigerd worden. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst en verblijf in Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Herat meer bepaald in het district Herat of het district Guzara te worden beoordeeld. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport " UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht

van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Herat een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze Eligibility Guidelines en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig. Uit een grondige actuele analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB Afghanistan – Veiligheidssituatie in het westen van Afghanistan (Badghis, Ghor, Herat, Farah, Nimroz dd. 26 augustus 2010 (updated 24-10-2011)) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt verder dat de veiligheidssituatie in het westen sterk varieert. Ook al kunnen bepaalde provincies en districten in het westen als onveilig worden beschouwd, toch blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in Herat stad relatief rustig is en het aantal veiligheidsincidenten erg beperkt is gebleven. Op basis van de geraadpleegde bronnen kan ook vastgesteld worden dat er in het district Guzara in de provincie Herat geen sprake is van veralgemeend geweld. Het niveau van geweld is daar niet van die aard dat burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet zouden lopen. Herat stad is bereikbaar via de luchthaven van Herat en geen van de bronnen vermeldt tot op heden gewelddadige acties gericht tegen het verkeer van en naar de luchthaven. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Herat en Guzara in de provincie Herat vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Herat en Guzara actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Herat en Guzara aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Het paspoort, de stemkaart, het militair boekje, de appreciatiebrief en twee van de foto's die u met kopstukken van de DPDA tonen, kunnen slechts getuigen van uw identiteit en carrière; maar kunnen zich niet uitspreken over uw verklaarde asielmotieven. De drie begrafenis aankondigingen en het tijdschriftartikel kunnen gelden als bewijs voor het overlijden van deze personen. Dat u persoonlijk vervolging dient te vrezen omwille van het overlijden van deze personen kan niet uit de voorgelegde stukken afgeleid worden. Evenmin kan uit de vier foto's van uw poort begrepen worden dat ze haar deuken opliep doordat u beschoten werd. De twee foto's die u in het gezelschap tonen van de ouderen van uw stam bevatten evenmin elementen die doen begrijpen dat Ismail Khan u wenst te doden. De brief van het UNHCR en uw begeleidende brief werden in de bovenstaande argumentatie reeds besproken, evenals de brief die u inlicht over de stand van het onderzoek."

1.3. Uit de bestreden beslissing van verzoekster blijkt dat zij zich op dezelfde feiten baseert als verzoeker.

1.4. De bestreden beslissing van verzoekster stelt dat zij er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat zij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming omdat uit haar verklaringen blijkt dat zij haar asielaanvraag op dezelfde motieven baseert als verzoeker.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers vragen in hoofddorde om hen als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hen subsidiaire bescherming te verlenen. Ze stellen dat de motieven de bestreden beslissingen niet kunnen dragen en dat de beslissingen kennelijk onredelijk zijn en daarom de materiële motiveringsplicht en artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag schenden. Verzoeker blijft erbij dat hij geen toestemming kan geven om zijn asioldossier in India in te kijken. Hij erkent dat er tegenstellingen zijn tussen zijn verklaringen en die van verzoekster maar hij wijt die aan de lichte mentale handicap van verzoekster. Verzoeker geeft ook toe dat zijn raad weinig resultaten heeft geboekt maar hij wijt dit aan de corruptie in Afghanistan en aan het feit dat dit een werk van lange adem is. Tot slot wijzen verzoekers erop dat uit recente verslaggeving blijkt dat de veiligheidstoestand in Afghanistan de jongste maanden aanzienlijk is verslechterd.

2.2. De Raad is van mening dat verzoekers niet kunnen worden erkend als vluchteling en dat ze niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht vooreerst geen geloof aan verzoekers' asielrelaas en sluit zich daarvoor aan bij de motieven van de bestreden beslissingen.

De commissaris-generaal heeft immers terecht opgemerkt dat verzoekers verschillende tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd, wat verzoekers ook niet betwisten. Verzoeker wijt deze tegenstellingen echter aan de lichte mentale handicap van verzoekster. Hij toont echter niet aan dat verzoekster een lichte mentale handicap heeft. Verzoekers hebben dit ook nooit eerder vermeld. Bovendien is het dan weinig overtuigend dat verzoeker zich bij de verklaringen van verzoekster aansluit wanneer hij wordt geconfronteerd met het feit dat verzoekster de oprichting van de raad op een heel ander ogenblik situeert dan hijzelf. Verwacht mag worden dat verzoeker bij zijn verklaringen zou blijven, eerder dan zich bij de verklaringen van zijn 'licht mentaal gehandicapte' echtgenote aan te sluiten. Bovendien is dit nog geen verklaring voor de tegenstrijdige verklaringen die verzoeker zelf heeft afgelegd. Zo verklaarde verzoeker tijdens zijn eerste gehoor dat hij de inval in het huis in Ziarat Jah heeft vernomen doordat zijn neef het hem de volgende dag kwam zeggen, terwijl hij tijdens zijn tweede gehoor verklaarde dat zijn neef hem reeds de dag zelf telefonisch inlichtte.

De commissaris-generaal heeft ook terecht opgemerkt dat het UNHCR verzoekers in India geen beschermingsstatuut heeft gegeven en dat verzoeker weigert toestemming te geven om hun asioldossier in India in te kijken. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van verzoekers' asielrelaas. Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift dat hij zijn partijgenoten en zijn neven in gevaar zou brengen als hij toestemming zou geven. Er valt echter niet in te zien hoe zij in gevaar zouden kunnen komen doordat de Belgische asieldiensten verzoekers' asioldossier in India zouden inkijken. Verzoeker verduidelijkt dit zelf ook niet.

De commissaris-generaal heeft ook terecht opgemerkt dat het onwaarschijnlijk is dat verzoekers raad, die uit personen met invloed in de stam en de maatschappij zou hebben bestaan, in ongeveer vier jaar niets heeft kunnen realiseren in de strijd tegen geweld tegen vrouwen, drugshandel of corruptie en ondanks geregelde vergaderingen ook geen werkbare oplossingen voor de problemen heeft kunnen bedenken. Verzoekers betoogt dat dit aan de corruptie in Afghanistan ligt en dat dit een werk van lange adem is, kan dit niet verklaren. Verwacht mag worden dat de raad op vier jaar tijd toch wel enig resultaat zou kunnen voorleggen. Bovendien verklaart verzoekers uitleg niet waarom de raad ook geen werkbare oplossingen voor de problemen heeft kunnen bedenken.

Tot slot heeft de commissaris-generaal ook terecht opgemerkt dat het mag verbazen dat Ismail Khan de raad als een dermate grote bedreiging zag dat hij de leden ervan in 2007 opeens massaal trachtte uit te moorden, gelet op het feit dat de raad jarenlang niets verwezenlijkte.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maken verzoekers niet aannemelijk dat ze gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad sluit zich verder ook aan bij het oordeel van de commissaris-generaal dat burgers in de districten Herat en Guzara op dit ogenblik geen reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoekers stellen weliswaar dat uit recente verslaggeving blijkt dat de

veiligheidstoestand in Afghanistan de jongste maanden aanzienlijk is verslechterd, maar ze tonen dit op geen enkele wijze aan. Bijgevolg is er geen gegeven voorhanden dat verzoekers niet naar hun land van herkomst zouden kunnen terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat ze gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER